

2023. december 5. kedd – Lk 10,21-24

„Boldog az a szem, amely látja, amit ti láttok!”

Jézus hálaadásában felismerhetjük a hálaadás mibenlétét: Isten szeretetének világa tárul fel benne, abba kapcsolódik bele az ember. Jézus azért ad hálát, hogy kinyilatkoztathatja Istent mint irgalmas Atyát az embereknek, és tanúságot tehet szeretetéről mint engedelmes Fia. Ez fordulópont az emberiség történetében, boldog lehet az, aki láthatja és részese lehet. Még a prófétáknak sem adatott meg ez korábban, csak az apostolok számára vált nyilvánvalóvá, hogy ki az Atya és ki a Fiú, és mit jelent az istengyermekség.

Sajnos a Jézus óta eltelt sok évszázadról is elmondhatjuk, hogy az emberek közül nagyon sokan nem látták és hallották, és ma sem látják és hallják, amit Jézus elhozott. Pedig Jézus nyilvánvalóan ki akarja jelenteni számukra, de ennek eszközei az ő tanítványai, követői – *általunk* akar tanúságot tenni.

Boldogok lehetünk, hogy voltak olyan tanítóink, testvéreink, akik segítettek feltárni Jézus tanításának radikális mondanivalóját, és vannak olyan közösségeink, ahol meg is tapasztalhatjuk a Jézust követés, az istengyermekség, a szeretetben való növekedés örömét, és persze nehézségét is. Van tehát miért hálát adnunk: azért, mert valamilyen módon mi is „láttuk és hallottuk”, amit az apostolok, és mi is tanúságtételre vagyunk meghívottak.

Legyen az adventi időszak jellemzője a hálaadás! Erre inspirál Mária csodálatos Magnificat-ja vagy Zakariás hálaéneke. Hozzájuk hasonlóan mi is számba vehetjük Isten szeretetének érzékelhető jeleit az üdvtörténetben, életünkben, mások életében, a természetben. És ilyenkor önként, visszatérhetetlenül felfakadhat a hálaadó ima. Ugyanakkor tudjuk azt is, hogy hálánkat Istennek leginkább az életünkkel mutatjuk meg.

Csiky Lajos, Budapest

